

'Goedemiddag!' roept Roos zelfverzekerd en gaat aan de waterkant zitten.

De eendjes herkennen haar en zeggen vrolijk in koor: 'Hi Roos!' Hun vleugels bewegen snel en spetteren het water over Roos heen.

'Dankjewel voor de douche, eendjes,' roept Roos en lacht vrolijk mee. 'Mag ik jullie wat vragen?'

De eendjes antwoorden weer in koor: 'Jazeker, Roos.'

'Wat is er aan de hand?' vraagt Moeder Eend en zwemt wat dichterbij.

'Hebben jullie misschien Piep de papegaai voorbij zien vliegen?'

De eendjes beginnen te kwaken en overleggen druk met elkaar.

Roos kucht even en de eendjes richten zich weer op Roos.

'Nee, sorry Roos, wij hebben Piep niet gezien,' zegt Moeder Eend. 'Maar vanmorgen hoorden we wel een duif voorbij vliegen en het leek alsof ze niet alleen was.'

'Wat voor kleur had de duif?' vraagt Roos en ze lijkt bezorgd.

'Wilt!' roepen de eendjes weer in koor.

Roos springt overeind en stelt nog één laatste vraag aan Moeder Eend. 'Welke kant vloog de duif op?'

'Die kant op! Richting de treinen,' Moeder Eend wijst met haar veer naar rechts.

'Heel erg bedankt, eenden!' Roos rent vlug door het park. Ze rent langs de hoge bomen en de waterrand door naar het grote plein, het Ledig Erf.

Het Ledig Erf zit vol met mensen die genieten van de zon. Roos loopt langs eetcafé "De Poort" en ziet plots Brutus, de cafékat, naar buiten lopen. Roos zwaait even naar hem en rent dan verder, voorbij de bioscoop en langs de restaurantjes. Oeh, pizza tonijn. Dat ruikt lekker, denkt Roos. Even stopt ze om te ruiken, maar rent dan weer vlug door.

Daar is het! Roos ziet het station Vaartsche Rijn. Dat herkent ze maar al te goed. Elke week komt Roos even deze kant op, want ze krijgt altijd wat lekkers van die lieve mevrouw van de winkel op de hoek. Die zit dichtbij het station. Misschien kan ze straks nog even bij die mevrouw langs, samen met Piep. Maar alleen als ze hem heeft gevonden.

Roos steekt voorzichtig de drukke straat over. Eerst kijkt ze links. Dan kijkt ze rechts. En dan nog een keer links. Wanneer er niks aankomt, rent Roos de straat over en begint de stationstrappen te beklimmen. Er zijn hier zoveel duiven! Maar ze ziet alleen maar grijze duiven. Een witte duif zou toch moeten opvallen? denkt Roos. En dan al helemaal met een groene papegaai ernaast. Maar waar zijn ze dan toch?

Roos rent de trap weer af en begint weer aan de volgende klim, de trap op naar een ander perron. Roos zit even stil. Ze probeert op adem te komen. Na een paar tellen rent ze snel verder over het perron.

Nog meer duiven. En nog meer duiven. Er zijn altijd zoveel duiven op een station. Maar wacht eens even... Roos stopt even en ziet een witte veer liggen. Ze pakt de veer op en ruikt eraan. Ja hoor, dit is dezelfde geur als die van de eerste veer. Ik ben dichtbij, denkt Roos. Roos wordt langzaam steeds blijer en begint wat sneller te lopen. Ze hoort een vogel huilen en stopt. Dat is Piep. 'PIEP!' roept Roos blij en rent op hem af.

Piep kijkt verbaasd op en begint blij naar Roos te zwaaien. 'Roos! Roos!' roept Piep en springt vrolijk op Roos af. Piep en Roos geven elkaar een grobe knuffel en gaan dan onder een bankje op het perron zitten.

'Waar was je nou, Piep?' vraagt Roos bezorgd. 'En waarom ben je aan het huilen? Heb je pijn?' Piep schudt van nee. 'Ik wou met Aya, de witte duif, mee op avontuur.' Piep stopt even met praten en veegt een traan weg. Piep kijkt Roos aan en fluistert: 'Ik vind haar leuk, Roos. Ze is zo lief en zo avontuurlijk. Elke dag komt ze me haar avonturen vertellen, maar ik heb nooit iets te vertellen.'

'Waarom niet?' vraagt Roos terwijl ze een arm om hem heen slaat.

'Omdat ik geen verhalen heb,' snikt Piep en verstoopt zijn hoofd in zijn vleugels.

'Oh Piep, dat is toch niet waar? Jij observeert de buurt en ziet altijd wat er gebeurt.'

Piep knikt. 'Ik was gewoon bang dat Aya mij saai zou vinden.'

'Saai? Jij bent helemaal niet saai.'

Piep glimlacht. 'Dankjewel, Roos.'

Ze geven elkaar een knuffel en lopen naar de trappen.

'Waar is Aya nu?' vraagt Roos aan Piep.

Piep haalt zijn schouders op. 'Ze stapte in de trein, maar ik durfde niet. Sindsdien zit ik hier alleen. Ik weet de weg niet terug.'

Roos neemt Piep op haar rug en samen rennen ze het station uit.

